

бѣлѣла гжста коса, съ дебели побѣлѣли вежди, които стърчатъ надолу. Той е направилъ обичайната си предобѣдна разходка къмъ Борисовата градина и се завръща въ кжщи.

Това е великия български поетъ Вазовъ. Неговото лице е спокойно както винаги. Минувачитѣ, които се движатъ по шумната улица, се вглеждатъ въ поета, познатитѣ го поздравляватъ съ сваляне на шапка, доволни и честити, че сж могли още веднажъ да видятъ вдъхновеното лице на народния пѣвецъ. Той отговаря сърдечно на поздравитѣ и се упртва въ кжщи. Часътъ е 11 и половина.

Следъ единъ часъ столицата бѣ потресена отъ страшната новина: Вазовъ почина. . .

Като се завърналъ въ кжщи следъ разходката поетътъ се упртилъ направо въ трапезарията и седналъ да обѣдва. Посрещнала го неговата невръстна внучка и почнала да се шегува съ вуйча си, че днесъ ще ядатъ неговото любимо ястие — фасулъ. Ала когато сложили на масата не сухъ, а зеленъ фасулъ, Вазовъ засмѣнъ направилъ бележка на внучката си, че го измамила, и то твърде майсторски.

— Ама нали пакъ е фасулъ? . . .

— Да, да . . . — отговорилъ усмихнато Вазовъ.

Така весело се започналъ обѣдътъ. Ала щомъ поднася първия залъкъ до устата си, Вазовъ поисква отъ внучката си чаша вино съ сода. Докато му донесатъ отъ кухнята исканото питие, прилошава му и той отпада върху облегалото на стола. Сестра му го придържа съ ржце, наклонила стола къмъ масата, за да го положи върху нея. Питала го, какво му е, но вмѣсто отговоръ, виждала само, че Вазовъ безпомощно посочвалъ съ ржка къмъ гърлото